

תת"ע 9736/05/18 - מדינת ישראל נגד ראובן חן

בית משפט השלום לתעבורה באילת

תת"ע 9736-05-18 מדינת ישראל נ' ראובן חן
תיק חיצוני: 11150475330

מספר בקשה: 1

לפני מבקשים נגד משיבים
כבוד השופטת דורית בונדה
מדינת ישראל
ראובן חן
החלטה

1. לפני בקשה לביטול פסק-הדין אשר ניתן כנגד המבקש ביום 15.07.18, בהעדר התייצבות לדיון ההקראה אשר נקבע בעניינו.
2. המבקש הורשע בהעדרו בעבירה אשר יוחסה לו בכתב האישום ולפיה נהג ביום 14.12.17 בשעה 20:10 בדרך יותם באילת, והשתמש בטלפון, שלא באמצעות דיבורית, בעת שהרכב היה בתנועה, זאת בניגוד לתקנה 28 (ב) לתקנות התעבורה.
3. בגזר הדין הושת על המבקש קנס בסך של 1,000 ₪, כפי הקנס הקבוע בצו התעבורה (עבירות קנס), תשס"ב-2002, ביחס לעבירה בה הורשע.
4. לטענת המבקש, לא קיבל את ההזמנה לדיון אותה לא "דרש". לו היה יודע על מועד הדיון היה מתייצב.
5. לתיק הוגשה תגובת המשיבה והתנגדותה המפורטת לבקשה.
6. בהתאם לרע"פ 9142/01 **סוראיה איטליא ואח' נ' מדינת ישראל** (2.10.13) החלטתי לדון בבקשה שלא בנוכחות הצדדים, לאחר שהצדדים שניהם העלו טענותיהם כאמור על הכתב.
7. בהתאם לסעיף 130 (ח) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב-1982, ניתן להורות על ביטול פסק-דין אשר ניתן בהעדר, באם קיימת סיבה מוצדקת לאי התייצבות הנאשם לדיון או באם אי ביטול פסק הדין יגרום עיוות דין לנאשם.
8. ביחס לטענה בדבר אי המצאת ההזמנה לדיון, הרי שבחינת אישור המסירה הקיים בתיק מעלה, כי ההזמנה לדיון נשלחה אל המבקש בדואר רשום, אולם חזרה מן הטעם: "לא נדרש".
9. בתקנה 44 א' לתקנות סדר הדין הפלילי התשנ"ד-1974 נקבעה חזקת המסירה החלה בעבירות כדוגמת העבירה בה הורשע המבקש ולפיה: **"בעבירות תעבורה שעליהן חל סעיף 239א לחוק ובעבירות קנס רואים את ההודעה על ביצוע העבירה, ההודעה לתשלום קנס או ההזמנה**

למשפט, לענין עבירת קנס כאילו הומצאה כדין גם בלא חתימה על אישור המסירה, אם חלפו חמישה עשר ימים מיום שנשלחה בדואר רשום, זולת אם הוכיח הנמען שלא קיבל את ההודעה או את ההזמנה מסיבות שאינן תלויות בו ולא עקב הימנעותו מלקבלן".

10. אף לאורך הפסיקה נקבע כי מקום בו נאשם לא דרש את דבר הדואר ניתן לראות בכך המצאה כדין וראו תת"ע 6057-12-11 (אשד') בכר נ' מדינת ישראל (10.7.12) שם: "מדובר בעבירה מסוג ברירת משפט המבקש ביקש להישפט פעל בחוסר מעש, לא לקח את הדואר ובנסיבות אלה ומכל האמור לעיל, אין לראות בכך כל הצדקה לעיוות דין ולביטול פס"ד". וראו גם החלטת כב' השופט ס' ג'ובראן ברע"פ 7862/13 ג'סאן אבו אלמפלפל נ' מדינת ישראל (20.11.13).
11. בענייננו, המבקש כאמור נמנע מלקבל את ההזמנה לדיון, בכך שלא דרש את דבר הדואר אשר נשלח אליו כדין, בכך קמה החזקה כי ההזמנה לדיון הומצאה לו כדין וחרף זאת לא טרח המבקש להתייבב למשפטו.
12. משכך ובהתאם לסעיף 240 (א) (2) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב-1982, ומאחר והמבקש זומן כדין ולא התייבב, הרי שרואים אותו כמי שהודה בכל העובדות אשר נטענו בכתב האישום וניתן לשפוטו בהעדר, כפי שגם נעשה.
13. למבקש ניתן איפוא יומו ונותר כעת לבחון, האם באי ביטול פסק-הדין חרף זימונו כדין, ייגרם למבקש עיוות דין.
14. בבקשת המבקש אין זכר לטענה בדבר עיוות דין אשר ייגרם לו אם לא יבוטל פסק-הדין. ואף לא הועלתה על ידי המבקש כל טענת הגנה. נוסף על כך, המבקש כלל לא תמך בקשתו בתצהיר.
15. אף אם אצא מנקודת הנחה כי ישנן בידי המבקש טענות הגנה טובות או ראיות טובות לכך כי לא עבר את העבירה המיוחסת לו, הרי שהלכה היא כי היה על המבקש להתייבב לדיון ולטעון טענותיו ומשלא עשה כן, ניתן היה לראותו כמי שהודה בעובדות ולקיים המשפט בהיעדרו, וראו בעניין זה דברי כב' השופט אדמונד לוי (בדימוס) ברע"פ 5569/07 אברך בן טובים נ' מדינת ישראל (9.7.07), שם: "אם היו בידי המבקש ראיות לכך שלא חטא בחלק מהעבירות שיוחסו לו, היתה מוטלת עליו החובה להתייבב בבית המשפט ולטעון את טענותיו, ומטעמים השמורים עמו בחר שלא לעשות זאת. העולה מכך הוא כי מכוח הוראתו של סעיף 240(א)(2) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982, מותר היה לראות בו כמי שהודה בעובדות, ועל כן לא נפל פגם כלשהו בהרשעתו...".
16. גם בחינת העונש אשר הוטל על המבקש מלמד כי מדובר בעונש כפי הברירה (לפי צו התעבורה (עבירות קנס), תשס"ב-2002) ולא מעבר לכך, זאת חרף אי התייבבותו.
17. לפיכך ובמכלול הנסיבות מעלה, לא מצאתי כי ייגרם למבקש, אשר זומן כדין, עיוות דין באי ביטול פסק-הדין ומשכך, אני מורה כי פסק-הדין אשר ניתן בהעדר המבקש ביום 15.07.18 יוותר על כנו.

המזכירות תשלח החלטתי לצדדים.

ניתנה היום, כ"ד טבת תשע"ט, 01 ינואר 2019, בהעדר
הצדדים.